

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku

w składzie :

Przewodniczący: r. pr. Iwona Haniewicz

Członkowie : r. pr. Elżbieta Czarnecka

r. pr. Anna Lidzbarska

Protokolant : Dominika Wesołowska

po przeprowadzeniu posiedzenia w dniu 31 października 2017 r. w Gdańsku, w sprawie radcy prawnego W [REDACTED] R [REDACTED] ze skargi I [REDACTED] B [REDACTED] G [REDACTED] z dnia 17.07.2013 r., na podstawie art. 17 par. 1 pkt 6 kpk i art. 70⁶ ust. 2 i art. 74¹ w/w ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. 2016 poz. 233 ze zm.),

p o s t a n a w i a

I umorzyć postępowanie,

II kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczone .

Przewodniczący:

[REDACTED]

Członkowie:

[REDACTED]
[REDACTED]

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Gdańsku ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lipca 2013 roku do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku wpłynęła skarga pani I. B. G. na radcę prawnego W. R. Skarżąca zarzuciła radcy prawnemu, iż nie brał udziału w rozprawach w których występował jako pełnomocnik Skarżącej, nie sporządził wniosku o uzasadnienie niekorzystnego dla Skarżącej wyroku przed sporządzeniem apelacji, nie wystawił faktury, ani innego pokwitowania na otrzymaną kwotę zaliczki w wysokości 2 800 zł. za prowadzenie spraw sądowych, odmówił zwrotu wpłaconych pieniędzy z tytułu prowadzenia spraw, a także nie zwrócił dokumentów przekazanych radcy prawnemu w związku z zakończeniem wykonywania obsługi prawnej.

Postanowieniem z dnia 31.05.2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, ostatecznie umorzył wszczęte w dniu 21 sierpnia 2013 r. dochodzenie, podejmowane i uzupełniane dwukrotnie w wyniku postanowień Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, z dnia 21 stycznia 2015 r. i 13.06.2016 r. na podstawie art. 17 par. 1 pkt 3 wobec znikomej szkodliwości czynów polegających na nie braniu udziału w rozprawach, nie sporządzeniu wniosku o uzasadnienie oraz nie zwróceniu dokumentów oraz na podstawie art. 17 par. 1 pkt 1 wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynów polegających na odmowie zwrotu pieniędzy i nie wystawieniu faktury na otrzymaną kwotę zaliczki.

W wyniku odwołania Skarżącego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w dniu **31 października 2017 roku** na podstawie art.17 par 1 pkt 6 i art. 70.6 ust. 2 i art. 74.1 ustawy o radcach prawnych umorzył postępowanie i kosztami postępowania obciążył Okręgową Izbę Radców Prawnych uznając je za uiszczone.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zgodnie z art.17 par 1 pkt 6) kpk. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności. W świetle art. 70 par.3a ustawy o radcach prawnych, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu popełnienia upłynęło 5 lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust.2 – 2 lata. Jak wynika z akt sprawy zarzuty dotyczą czynów, od popełnienia których upłynął okres umożliwiający ewentualną karalność za te czyny. Mianowicie ostatnia rozprawa w sprawie Skarżącej, na której radca prawny był nieobecny miała miejsce w **dniu 31 maja 2012 r.**, wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku zapadł **13 czerwca 2012 r.** a apelacja złożona przez radcę prawnego od niekorzystnego wyroku, została złożona bez wcześniejszego wystąpienia o uzasadnienie, w dniu **3 lipca 2012 r.** Ustalenie zasad wynagradzania powinno nastąpić w dniu podjęcia współpracy przez radcę prawnego, a zarzut nie wystawienia pokwitowania na kwoty należności otrzymane od klientki przez radcę prawnego za prowadzenie sprawy i rozliczania się z nich według ustalonych wcześniej zasad, dotyczy wpłat z okresu poprzedzającego ww. daty, tj. **roku 2011** oraz **23.04.2012 r.** Ostateczne rozliczenie za prowadzoną sprawę z otrzymanych dokumentów powinno nastąpić niezwłocznie po wniesieniu apelacji z dnia 3 lipca 2012r., najpóźniej po wypowiedzeniu pełnomocnictwa, jak tego domagała się Skarżąca. Ostateczne rozliczenie dokumentów, w tym wszystkich oryginałów nastąpiło, jak wynika z akt sprawy i zeznań Stron, wprawdzie dopiero po wypowiedzeniu pełnomocnictwa pismem z dnia 25.02.2013 r., w wyniku kilkakrotnych pisemnych wezwań do ich rozliczenia, sporna pozostała jedynie kserokopia pozwu z 2000 roku sporządzonego przez innego pełnomocnika. W ocenie Sądu dokument ten nie jest dokumentem, o którym stanowi art. 28 ust. 10 Kodeksu etyki radcy prawnego, a literalna wykładnia tego przepisu jest właściwa i prowadzi do wniosku, że

kserokopia spornego dokumentu nie stanowi ani pisma otrzymanego od Sądu, w prowadzonej sprawie, ani dokumentu otrzymanego od klienta, tylko samodzielnie sporządzoną podczas przeglądania akt sprawy, prowadzonej wcześniej przez innego pełnomocnika, kopią dokumentu z 2000 r., który w jego ocenie mógł, ale nie musiał być wykorzystany w dalszym prowadzeniu sprawy. W ocenie Sądu powyższa wykładnia nie stoi w sprzeczności z art.6 ust. 1 Kodeksu etyki radcy prawnego.

Zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia w sposób jednoznaczny determinuje brak możliwości merytorycznego orzekania przez Sąd o zasadności roszczeń Skarżącego.

Wskazując na powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne i nie podlega zaskarżeniu.

Przewodniczący:

~~_____~~ ~~_____~~
~~_____~~ ~~_____~~